

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. července 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Společná politika v oblasti azylu a doplňkové ochrany – Společná řízení pro přiznávání statusu mezinárodní ochrany – Směrnice 2013/32/EU – Článek 46 odst. 3 – Úplné a *ex nunc* posouzení – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na účinnou právní ochranu – Rozsah pravomocí soudu prvního stupně – Neexistence pravomoci změnit rozhodnutí – Odmítnutí příslušného správního nebo kvazisoudního orgánu vyhovět rozhodnutí uvedeného soudu“

Ve věci C-556/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (soud pro správní a pracovněprávní věci v Pétikosteli, Maďarsko) ze dne 5. září 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 22. září 2017, v řízení

Alexej Torubarov

proti

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, A. Arabadžev, A. Prechal a M. Vilaras, předsedové senátů, A. Rosas, E. Juhász, M. Ilešič (zpravodaj), M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund, C. Vajda, N. Piçarra, L. S. Rossi a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. ledna 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A. Torubarova T. Fazekasem a I. Bieberem, ügyvédek,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, G. Koósem a M. M. Tátrai, jako zmocněnci,
- za slovenskou vládu B. Ricziovou, jako zmocněnkyni,
- za Evropskou komisi M. Condou-Durande a A. Tokárem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. dubna 2019,

* Jednací jazyk: maďarština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60) ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Alexejem Torubarovem a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Úřad pro přistěhovalectví a azyl, Maďarsko, dále jen „přistěhovalecký úřad“), jenž se týká toho, že přistěhovalecký úřad zamítl žádost A. Torubarova o mezinárodní ochranu.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2011/95/EU

- 3 Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9) stanoví:

„Účelem této směrnice je stanovit normy, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, jednotný status pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a obsah poskytnuté ochrany.“

- 4 Článek 2 směrnice 2011/95 uvádí:

„Pro účely této směrnice se rozumí

a) ‚mezinárodní ochranou‘ postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany [...];

[...]

d) ‚uprchlíkem‘ státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12;

[...]

f) ‚osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která nesplňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, ale u které existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se vrátila do země svého původu, nebo v případě osoby bez státní

příslušnosti do země svého dosavadního pobytu, byla by vystavena reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu uvedenou v článku 15, a na kterou se nevztahuje čl. 17 odst. 1 a 2, přičemž tato osoba nemůže nebo vzhledem ke shora uvedené hrozbě nechce přijmout ochranu dotyčné země;

[...]“

- 5 Kapitola II této směrnice se týká posuzování žádostí o mezinárodní ochranu, její kapitola III se týká podmínek pro získání postavení uprchlíka, kapitola IV se týká postavení uprchlíka, kapitola V se týká podmínek pro získání nároku na doplňkovou ochranu a kapitola VI se týká statusu doplňkové ochrany.

- 6 Článek 13 uvedené směrnice, který je nadepsaný „Přiznání postavení uprchlíka“ a je součástí kapitoly IV této směrnice, uvádí:

„Členské státy přiznávají postavení uprchlíka státním příslušníkům třetích zemí a osobám bez státní příslušnosti, které splňují podmínky pro získání postavení uprchlíka v souladu s kapitolami II a III.“

- 7 Článek 14 směrnice 2011/95, který je nadepsaný „Odnětí, ukončení platnosti nebo zamítnutí prodloužení platnosti postavení uprchlíka“ a je součástí téže kapitoly IV, uvádí:

„1. Pokud jde o žádosti o mezinárodní ochranu [...], členské státy odejmou [...] postavení uprchlíka přiznané vládním, správním, soudním nebo kvazisoudním orgánem státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti [...]

[...]

4. Členské státy mohou odejmout [...] postavení přiznané[...] uprchlíkovi vládním, správním, soudním nebo kvazisoudním orgánem [...]

[...]“

- 8 Článek 15 této směrnice, který je nadepsaný „Vážná újma“ a je součástí její kapitoly V, uvádí typy újmy, které zakládají nárok na doplňkovou ochranu.

- 9 Článek 18 uvedené směrnice, který je nadepsaný „Přiznání statusu doplňkové ochrany“ a je součástí její kapitoly VI, zní takto:

„Členské státy přiznají status doplňkové ochrany státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti splňujícím podmínky pro získání doplňkové ochrany podle kapitol II a V.“

- 10 Článek 19 směrnice 2011/95, který je nadepsaný „Odnětí, ukončení nebo zamítnutí prodloužení platnosti statusu doplňkové ochrany“ a je součástí téže kapitoly VI, uvádí:

„1. Pokud jde o žádosti o mezinárodní ochranu [...], členské státy odejmou [...] status[...] doplňkové ochrany, který byl přiznán vládním, správním, soudním nebo kvazisoudním orgánem státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti [...]

2. Členské státy mohou odejmout [...] status[...] doplňkové ochrany přiznané vládním, správním, soudním nebo kvazisoudním orgánem [...]

[...]“

Směrnice 2013/32

- 11 Body 18, 50 a 60 odůvodnění směrnice 2013/32 uvádějí:

„(18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.

[...]

(50) Skutečnost, že proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu [...] musí být k dispozici účinné opravné prostředky k soudu, odráží jednu ze základních zásad práva Unie.

[...]

(60) Tato směrnice respektuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině. Cílem této směrnice je zejména zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 Listiny a v souladu s tím musí být prováděna.“

- 12 Podle článku 1 směrnice 2013/32 je jejím účelem stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95.

- 13 Článek 2 písm. f) směrnice 2013/32 stanoví, že „rozhodujícím orgánem“ se rozumí „kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech“.

- 14 Článek 46 odst. 1, 3 a 4 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:

i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany,

[...]

[...]

3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95], a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

4. Členské státy stanoví přiměřené lhůty a další nezbytná pravidla, aby mohl žadatel využít svého práva na účinný opravný prostředek podle odstavce 1. [...]“

- 15 Článek 51 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články [...] 32 až 46 [...] do 20. července 2015. [...]“

- 16 Článek 52 první pododstavec směrnice 2013/32 stanoví:

„Členské státy použijí právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2015 [...] nebo u žádostí o mezinárodní ochranu podaných [...] před tímto datem. Žádosti podané do 20. července 2015 [...] se řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice [Rady] 2005/85/ES [ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. 2005, L 326, s. 13)].“

Maďarské právo

Právní předpisy použitelné na řízení o mezinárodní ochraně do 15. září 2015

- 17 Ustanovení § 339 odst. 1 a 2 písm. j) polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (zákon č. III z roku 1952, kterým se stanoví občanský soudní řád), ve znění účinném do 15. září 2015, stanovil:

„1. Nestanoví-li zákon jinak, zruší soud správní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními pravidly, nejedná-li se o porušení procesních pravidel, které nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé, a případně nařídí orgánu, který přijímá správní rozhodnutí, aby provedl nové řízení.

2. Soud může změnit následující správní rozhodnutí:

[...]

j) rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka.“

- 18 Ustanovení obdobné jako uvedený § 339 odst. 2 písm. j) bylo obsaženo v § 68 odst. 5 menekélyről szóló 2007. évi LXXX. törvény (zákon č. LXXX z roku 2007 o azylu, dále jen „zákon o azylu“).

Právní předpisy použitelné na řízení o mezinárodní ochraně od 15. září 2015

- 19 Dne 15. září 2015 nabyl účinnosti egyes törvényeknek a tömeges bevándorlás kezelésével összefüggő módosításáról szóló 2015. évi CXL. törvény (zákon č. CXL z roku 2015 o změně některých zákonů ve vztahu k řízení hromadného přistěhovalectví, dále jen „zákon o řízení hromadného přistěhovalectví“). Ustanovení § 1 odst. 3 písm. a) tohoto zákona zrušilo § 339 odst. 2 písm. j) zákona č. III z roku 1952, kterým se stanoví občanský soudní řád. Ustanovení § 68 odst. 5 zákona o azylu bylo změněno ustanovením § 14 zákona o řízení hromadného přistěhovalectví.

- 20 Ustanovení § 68 odst. 3, 5 a 6 zákona o azylu se po poslední uvedené změně vztahují rovněž na věci projednávané v okamžiku, kdy nabyla účinnosti a zní:

„3. [...] Soud provede úplné posouzení jak skutkové, tak právní stránky ke dni přijetí soudního rozhodnutí.

[...]

5. Soud nemůže změnit rozhodnutí orgánu příslušného v oblasti azylu, ale správní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními pravidly – s výjimkou porušení procesních pravidel, které nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé – zruší a případně nařídí orgánu příslušnému v oblasti azylu, aby provedl nové řízení.

6. Proti rozhodnutí soudu, kterým se řízení končí, nelze podat opravný prostředek.“

- 21 Ustanovení § 109 odst. 4 közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (zákon č. CXL z roku 2004 o obecné úpravě správního řízení a správou poskytovaných služeb, dále jen „správní řád“) stanoví:

„Správní orgán je vázán výrokem a odůvodněním rozhodnutí přijatého soudem příslušným pro soudní řízení správní a postupuje podle toho v novém řízení a při přijímání nového rozhodnutí.“

- 22 Ustanovení § 121 odst. 1 písm. f) tohoto zákona stanoví:

„V řízení podle této kapitoly se rozhodnutí zruší:

[...]

f) pokud je obsah rozhodnutí v rozporu s ustanoveními § 109 [odst. 4].“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 23 Alexej Torubarov, ruský státní příslušník, byl podnikatelem a jakožto člen se účastnil činností ruské opoziční politické strany a nevládní organizace zastupující zájmy podnikatelů. Počínaje rokem 2008 bylo proti němu v Rusku zahájeno několik trestních řízení. Alexej Torubarov tedy opustil ruské území a usadil se nejprve v Rakousku a poté v České republice, odkud byl dne 2. května 2013 vydán do Ruska.
- 24 Po návratu do Ruska byl opět obviněn, ale byl ponechán na svobodě, aby si připravil obhajobu. Dne 9. prosince 2013 nezákonně překročil maďarskou hranici a byl okamžitě vyslechnut policií tohoto členského státu. Vzhledem k tomu, že A. Torubarov nebyl schopen prokázat legalitu svého pobytu v Maďarsku, byl policií zatčen. Alexej Torubarov požádal téhož dne o mezinárodní ochranu.
- 25 Rozhodnutím ze dne 15. srpna 2014 přistěhovalecký úřad tuto žádost o mezinárodní ochranu zamítl. Na podporu svého rozhodnutí uvedl, že výpovědi A. Torubarova i informace o situaci v zemi jeho původu potvrzují, že je nepravděpodobné, že bude v zemi svého původu z politických či jiných důvodů pronásledován, nebo že zde utrpí vážnou újmu ve smyslu článku 15 směrnice 2011/95.
- 26 Alexej Torubarov podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (soud pro správní a pracovněprávní věci v Pětikostelí, Maďarsko). Uvedený soud rozsudkem ze dne 6. května 2015 dané rozhodnutí zrušil a nařídil přistěhovaleckému úřadu, aby zahájil nové řízení a vydal nové rozhodnutí. Toto zrušení bylo odůvodněno tím, že uvedené rozhodnutí obsahuje rozpory a přistěhovalecký úřad obecně nezkoumal skutečnosti, které mu byly předloženy k posouzení, nebo skutečnosti, které zohlednil, posoudil tendenčně, takže jeho rozhodnutí je neopodstatněné a nemůže být předmětem soudního přezkumu ve věci samé. Ve svém rozhodnutí uvedený soud rovněž poskytl přistěhovaleckému úřadu podrobné pokyny ke skutečnostem, které měl přezkoumat v rámci nového řízení, jež mělo být zahájeno.
- 27 Po skončení tohoto druhého správního řízení přistěhovalecký úřad rozhodnutím ze dne 22. června 2016 opět zamítl žádost A. Torubarova o mezinárodní ochranu a měl zejména za to, že v zemi jeho původu je mu zaručeno právo na nezávislé soudní řízení a že zde nebude vystaven žádnému nebezpečí pronásledování. Na podporu tohoto nového rozhodnutí a v souladu s pokyny poskytnutými předkládajícím soudem tento úřad s přihlédnutím ke všem dokumentům, které mu A. Torubarov zaslal, shromáždil zejména informace o korupci v Rusku, o vazebních podmínkách v ruských věznicích a o fungování soudnictví v Rusku.
- 28 Přistěhovalecký úřad v tomto druhém rozhodnutí rovněž vycházel ze stanoviska vydaného Alkotmányvédelmi Hivatal (Úřad pro ochranu ústavy, Maďarsko). Posledně uvedený měl za to, že pobyt A. Torubarova na maďarském území ohrožuje zájmy národní bezpečnosti, neboť dotýčný se

dopustil činů, které jsou v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů ve smyslu čl. 1 oddílu F písm. c) Úmluvy o právním postavení uprchlíků, která byla podepsána v Ženevě dne 28. července 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, svazek 189, s. 150, č. 2545 (1954)], vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954 a byla doplněna a pozměněna Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků, který byl uzavřen v New Yorku dne 31. ledna 1967 a vstoupil v platnost dne 4. října 1967.

- 29 Alexej Torubarov podal k předkládajícímu soudu žalobu proti rozhodnutí přistěhovaleckého úřadu ze dne 22. června 2016. Uvedený soud zrušil toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 25. února 2017 a nařídil přistěhovaleckému úřadu, aby zahájil nové řízení a vydal nové rozhodnutí. Měl totiž za to, že rozhodnutí ze dne 22. června 2016 je protiprávní, neboť došlo ke zjevně nesprávnému posouzení informací týkajících se dotyčné země a stanoviska Úřadu pro ochranu ústavy.
- 30 V tomto ohledu předkládající soud konstatoval, že ze skutečností popsanych v tomto rozhodnutí jasně vyplývá, že na rozdíl od posouzení, které provedl přistěhovalecký úřad, má A. Torubarov důvod se obávat, že bude v Rusku pronásledován pro své politické názory a utrpí zde vážnou újmu. Mimoto uvedl, že obsah a výrok stanoviska Úřadu pro ochranu ústavy, které obsahuje utajované vnitrostátní informace, se neshodují a že přistěhovalecký úřad neposoudil obsah tohoto stanoviska, z něhož lze jasně dovodit, že skutečnosti, které v něm byly zohledněny, nejsou skutečnostmi v neprospěch A. Torubarova, ale naopak důkazy o opodstatněnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
- 31 Rozhodnutím ze dne 15. května 2017 (dále jen „dotčené rozhodnutí“) přistěhovalecký úřad potřetí zamítl žádost A. Torubarova o mezinárodní ochranu, pokud jde o přiznání postavení uprchlíka i statusu doplňkové ochrany, a to zejména z důvodu, že v jeho případě nebylo možné prokázat žádné pronásledování z politických důvodů. Tento úřad již však na podporu svého rozhodnutí neodkazoval na stanovisko Úřadu pro ochranu ústavy.
- 32 Předkládající soud nyní rozhoduje o třetí žalobě, kterou A. Torubarov tentokrát podal proti dotčenému rozhodnutí a kterou se domáhá, aby bylo toto rozhodnutí změněno v tom smyslu, že uvedený soud mu přizná primárně postavení uprchlíka nebo podpůrně status osoby, která má nárok na doplňkovou ochranu.
- 33 V tomto ohledu předkládající soud nicméně uvádí, že od 15. září 2015, kdy nabyl účinnosti zákon o řízení hromadného přistěhovalectví, byla pravomoc správních soudů měnit správní rozhodnutí týkající se přiznání mezinárodní ochrany zrušena.
- 34 Podle předkládajícího soudu však tyto právní předpisy zbavují žadatele o mezinárodní ochranu práva na účinnou soudní ochranu. Vnitrostátní právo totiž stanoví, že jediným důsledkem v případě, že správní orgán poruší svoji povinnost jednat v souladu s výrokem a odůvodněním prvního rozsudku, kterým bylo zrušeno první správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, je zrušení nového správního rozhodnutí. V takové situaci může tedy soud, kterému byl spor předložen, pouze správnímu orgánu nařídít, aby zahájil nové řízení a přijal nové rozhodnutí. Nemůže tedy správnímu orgánu nařídít, aby dotyčnému žadateli přiznal mezinárodní ochranu, ani mu uložit sankci za nevyhovění jeho prvnímu rozsudku, což obnáší riziko, že se řízení bude v rozporu s právy žadatele donekonečna prodlužovat.
- 35 Právě tak tomu je ve věci předložené předkládajícímu soudu, ve které již bylo dvakrát zrušeno rozhodnutí přistěhovaleckého úřadu a která se vyznačuje tím, že tento úřad přijal třetí rozhodnutí, a sice dotčené rozhodnutí, které není v souladu s rozsudkem ze dne 25. února 2017, ve kterém uvedený soud rozhodl, že A. Torubarovovi musí být přiznána mezinárodní ochrana, s výjimkou případu prokázaného ohrožení veřejné bezpečnosti. Alexej Torubarov tak od prosince 2013, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu, žije vzhledem k neexistenci konečného rozhodnutí o této žádosti v právní nejistotě a na maďarském území mu není přiznán vůbec žádný status.

- 36 V takové situaci má předkládající soud za to, že maďarské právo nezaručuje právo na účinný opravný prostředek, které je zakotveno v čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 a v článku 47 Listiny. Z toho důvodu se táže, zda jej tato ustanovení unijního práva opravňují změnit takové rozhodnutí, jako je dotčené rozhodnutí, a nepoužít vnitrostátní právní předpisy, které mu tuto pravomoc odpírají.
- 37 Za těchto podmínek se Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (soud pro správní a pracovněprávní věci v Pětikosteli) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:
- „Musí být čl. 46 odst. 3 [směrnice 2013/32] ve spojení s článkem 47 [Listiny] vykládán v tom smyslu, že maďarské soudy jsou oprávněny změnit správní rozhodnutí vydané orgánem příslušným v oblasti azylu, jímž se zamítá přiznání statusu mezinárodní ochrany, a tuto ochranu přiznat?“

K předběžné otázce

- 38 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, přiznává soudu prvního stupně, k němuž byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, pravomoc změnit toto správní rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu, který jej přijal, nahradit svým vlastním rozhodnutím.
- 39 Na úvod je třeba připomenout, že podle čl. 52 prvního pododstavce první věty směrnice 2013/32 použijí členské státy právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 1 této směrnice u žádosti o mezinárodní ochranu podaných „po 20. červenci 2015 [...] nebo [...] před tímto datem“.
- 40 Z přípravných prací na směrnici 2013/32 vyplývá, že unijní normotvůrce tím, že do uvedeného čl. 52 prvního pododstavce první věty doplnil výraz „nebo [...] před tímto datem“, měl v úmyslu členským státům umožnit, aby použily svá ustanovení provádějící tuto směrnici s okamžitou účinností na žádosti o mezinárodní ochranu podané před 20. červencem 2015 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 71 a 72, a rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 63 a 64).
- 41 Vzhledem k tomu, že čl. 52 první pododstavec směrnice 2013/32 nabízí různé možnosti časové působnosti, je pro zajištění, že při provádění unijního práva budou dodržovány zásady právní jistoty a rovnosti před zákonem a že žadatelé o mezinárodní ochranu budou chráněni proti svévolnému jednání, důležité, aby každý členský stát vázaný touto směrnicí zkoumal žádosti o mezinárodní ochranu, které jsou podány během téhož období na jeho území, jednotným a předvídatelným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 73, a rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 66).
- 42 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že A. Torubarov podal žádost o mezinárodní ochranu dne 9. prosince 2013, tedy poté, co směrnice 2013/32 vstoupila dne 19. července 2013 v platnost, ale před posledním dnem, ke kterému měla být tato směrnice provedena do vnitrostátního práva, a sice 20. července 2015.
- 43 Předkládající soud mimoto v odpovědi na žádost o informace, kterou mu zaslal Soudní dvůr, uvedl, že podle vnitrostátního práva je povinen dodržovat vnitrostátní právní úpravu provádějící směrnicí 2013/32, která vstoupila v platnost dne 15. září 2015 a která soudu zakazuje změnit správní rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu rovněž v rámci soudních řízení, která se sice týkají žádosti o mezinárodní ochranu podané před 20. červencem 2015, ale podobně jako řízení týkající se žaloby v původním řízení byla zahájena po tomto datu. Maďarská vláda v písemném vyjádření tuto informaci potvrdila.

- 44 Z judikatury připomenuté v bodě 40 tohoto rozsudku v tomto ohledu vyplývá, že členský stát se může svobodně rozhodnout, že právní předpisy provádějící směrnici 2013/32 jsou na taková řízení okamžitě použitelné.
- 45 Dále je třeba uvést, že Soudní dvůr již upřesnil, že ustanovení vnitrostátního práva, které stanoví, že soud musí založit své rozhodnutí na skutkovém a právním stavu, který existuje v době přijetí jeho rozhodnutí, zajišťuje, aby žádosti o mezinárodní ochranu, které byly podány během téhož období na vnitrostátním území a ještě o nich nebylo s konečnou platností rozhodnuto, byly posuzovány jednotným a předvídatelným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 67 a 68).
- 46 Za těchto podmínek čl. 52 první pododstavec směrnice 2013/32 nebrání tomu, aby takový vnitrostátní soud, jako je předkládající soud, uplatnil vnitrostátní právní úpravu provádějící směrnici 2013/32 na řízení, které před ním probíhá, přestože se toto řízení týká žádosti o mezinárodní ochranu podané před 20. červencem 2015.
- 47 Po těchto úvodních upřesněních je třeba uvést, že účelem směrnice 2013/32 je podle jejího článku 1 stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95.
- 48 Směrnice 2011/95 podle svého článku 1 stanoví nejprve normy, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, dále jednotný status pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a konečně obsah poskytnuté ochrany.
- 49 Jak již Soudní dvůr upřesnil, z článků 13 a 18 směrnice 2011/95, ve spojení s definicemi pojmů „uprchlík“ a „osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu“, jež jsou obsaženy v čl. 2 písm. d) a f) této směrnice, vyplývá, že mezinárodní ochrana podle této směrnice musí být v zásadě přiznána každému státnímu příslušníku třetí země a osobě bez státní příslušnosti, kteří mají oprávněné obavy z pronásledování z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních, z důvodu zastávání určitých politických názorů nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám, nebo kteří čelí reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu ve smyslu článku 15 uvedené směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, bod 47, a rozsudek ze dne 23. května 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, bod 36).
- 50 Pokud tedy daná osoba splňuje minimální normy stanovené unijním právem pro přiznání jednoho z těchto statusů, jelikož splňuje podmínky stanovené v kapitolách II a III nebo v kapitolách II a V směrnice 2011/95, jsou členské státy povinny, s výhradou důvodů pro vyloučení stanovených v této směrnici, poskytnout požadovanou mezinárodní ochranu, přičemž tyto státy nemají v tomto ohledu diskreční pravomoc [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 63; rozsudek ze dne 12. dubna 2018, A a S, C-550/16, EU:C:2018:248, bod 52, a rozsudek ze dne 14. května 2019, M a další (Odnětí postavení uprchlíka), C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403, bod 89].
- 51 Článek 46 odst. 1 směrnice 2013/32 přiznává žadatelům o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti rozhodnutím týkajícím se jejich žádosti. Článek 46 odst. 3 této směrnice vymezuje rozsah práva na účinný opravný prostředek a upřesňuje, že členské státy vázané touto směrnicí musí zajistit, aby soud, u něhož je napadeno rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, provedl „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alhetou, C-585/16, EU:C:2018:584, body 105 a 106).
- 52 Výraz *ex nunc* zdůrazňuje povinnost soudu provést posouzení, které případně zohlední nové skutečnosti, jež nastaly po přijetí rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku. Přídavné jméno „úplné“ pak potvrzuje, že soud je povinen posoudit jak skutečnosti, jež rozhodující orgán

zohlednil nebo mohl zohlednit, tak skutečnosti, jež nastaly po přijetí rozhodnutí tímto orgánem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 111 a 113).

- 53 Z toho plyne, že členské státy jsou podle čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 povinny upravit vnitrostátní právo tak, aby při vyřizování uvedených opravných prostředků soud posoudil všechny skutkové a právní okolnosti, které mu umožní provést aktualizované posouzení daného případu, aby žádost o mezinárodní ochranu mohla být vyřízena úplně, bez nutnosti vrátit věc uvedenému orgánu. Takový výklad podporuje cíl sledovaný směrnicí 2013/32, kterým je zajistit, aby takové žádosti byly vyřízeny co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 109 až 112).
- 54 Článek 46 odst. 3 této směrnice se však vztahuje pouze na posouzení opravného prostředku, a netýká se tedy toho, co bude následovat po případném zrušení rozhodnutí, jež je předmětem tohoto opravného prostředku. Unijní normotvůrce tak přijetím směrnice 2013/32 nezamýšlel zavést žádné společné pravidlo, podle kterého by kvazisoudní nebo správní orgán uvedený v čl. 2 písm. f) této směrnice měl po zrušení jeho původního rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu pozbýt příslušnosti, takže členské státy mohou stále stanovit, že věc musí být po takovém zrušení vrácena tomuto orgánu, aby přijal nové rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 145 a 146).
- 55 Směrnice 2013/32 tedy sice přiznává členským státům určitý rozhodovací prostor zejména za účelem určení pravidel pro vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu v případě, že původní rozhodnutí takového orgánu bylo zrušeno soudem, je však třeba zaprvé uvést, že bez ohledu na takový rozhodovací prostor jsou členské státy povinny při provádění této směrnice dodržovat článek 47 Listiny, podle něhož má každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, právo na účinné prostředky nápravy před soudem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, bod 30 a citovaná judikatura). Vlastnosti opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 tedy musí být definovány v souladu s článkem 47 Listiny, který je potvrzením zásady účinné soudní ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, bod 31, a rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 114).
- 56 Zadruhé je třeba připomenout, že článek 47 Listiny je sám o sobě dostačující a nemusí být upřesněn ustanoveními unijního nebo vnitrostátního práva k tomu, aby bylo jednotlivcům přiznáno právo uplatnitelné jako takové (rozsudek ze dne 17. dubna 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 78). Zejména s ohledem na to, co bylo připomenuto v předchozím bodě, tomu tedy nemůže být jinak v případě čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny.
- 57 Zatřetí, kdyby právní řád členského státu umožňoval, aby pravomocné a závazné soudní rozhodnutí nebylo uplatněno v neprospěch některého účastníka řízení, právo na účinnou právní ochranu by bylo iluzorní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Toma a Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, C-205/15, EU:C:2016:499, bod 43).
- 58 V tomto kontextu měl Soudní dvůr za to, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 by byl zbaven jakéhokoli užitečného účinku, pokud by bylo připuštěno, že po vydání rozsudku, jímž soud prvního stupně provedl v souladu s tímto ustanovením úplné a *ex nunc* posouzení potřeby mezinárodní ochrany žadatele podle směrnice 2011/95, může kvazisoudní nebo správní orgán uvedený v čl. 2 písm. f) směrnice 2013/32 přijmout rozhodnutí, které je s tímto posouzením v rozporu.
- 59 Proto, i když účelem směrnice 2013/32 není přesně a úplně sjednotit procesní pravidla, která mají být uplatněna v členských státech při přijímání nového rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu po zrušení původního správního rozhodnutí, kterým byla taková žádost zamítnuta, z cíle této směrnice, kterým je zajistit co nejrychlejší vyřízení žádostí této povahy, z povinnosti zajistit užitečný účinek jejího

čl. 46 odst. 3, jakož i z potřeby zajistit účinnost opravného prostředku, která plyne z článku 47 Listiny, však vyplývá, že každý členský stát vázaný uvedenou směrnicí musí upravit vnitrostátní právo takovým způsobem, aby po zrušení tohoto původního rozhodnutí a v případě vrácení věci tomuto kvazisoudnímu nebo správnímu orgánu bylo nové rozhodnutí přijato v krátké lhůtě a bylo v souladu s posouzením obsaženým ve zrušujícím rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 148).

60 Položenou otázku je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

61 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že znění čl. 109 odst. 4 správního řádu zřejmě splňuje – s výhradou ověření předkládajícím soudem – povinnost členských států dosáhnout výsledku, kterou stanoví čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny, připomenutou v bodě 59 tohoto rozsudku a spočívající v zajištění toho, že po zrušení rozhodnutí týkajícího se žádosti o mezinárodní ochranu a v případě vrácení věci správnímu orgánu, který jej přijal, bude nové rozhodnutí uvedeného orgánu v souladu s posouzením obsaženým ve zrušujícím rozsudku.

62 Maďarská vláda však na jednání před Soudním dvorem tvrdila, že toto ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že za účelem zachování rozdělení pravomocí mezi správním orgánem, který musí převzít ústřední úlohu v řízeních týkajících se žádosti o mezinárodní ochranu, a soudem, kterému byl předložen opravný prostředek podle čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32, může uvedený soud udělit pokyny ke skutečnostem, které je třeba přezkoumat, a novým důkazům, které je třeba získat, poskytnout výklad zákona a určit relevantní skutečnosti, které musí správní orgán zohlednit, ale nemůže tomuto orgánu uložit konkrétní posouzení projednávané věci, které může spočívat na jiných skutkových a právních okolnostech, než které zohlednil uvedený soud, jako jsou nové okolnosti, které nastaly po přijetí soudního rozhodnutí.

63 Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32, vykládaný ve světle judikatury Soudního dvora, však takovému výkladu brání.

64 Je pravda, že Soudní dvůr již uznal, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušným vnitrostátním správním nebo kvazisoudním orgánem vybaveným specifickými prostředky a pracovníky kvalifikovanými v této oblasti je zásadní fází společných řízení zavedených směrnicí 2013/32 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 116, a rozsudek ze dne 4. října 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, bod 96).

65 Nic to však nemění na tom, že unijní normotvůrce tím, že stanovil, že soud, který je příslušný rozhodovat o opravném prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, je povinen případně zkoumat „potřebu mezinárodní ochrany“ žadatele, zamýšlel přijetím čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 svěřit uvedenému soudu – má-li daný soud za to, že disponuje všemi skutkovými a právními okolnostmi nezbytnými v tomto ohledu – pravomoc, aby po provedení úplného a *ex nunc* posouzení, tedy posouzení vyčerpávajícího a aktualizovaného, těchto okolností závazně rozhodl o otázce, zda uvedený žadatel splňuje podmínky stanovené ve směrnici 2011/95 k tomu, aby mu byla přiznána mezinárodní ochrana.

66 Z výše uvedeného vyplývá, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 102 až 105, 107 a 108 svého stanoviska, že rozhoduje-li soud o opravném prostředku žadatele o mezinárodní ochranu vyčerpávajícím způsobem a při této příležitosti provádí aktualizované posouzení „potřeby mezinárodní ochrany“ žadatele s ohledem na všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, přičemž po jeho provedení nabude přesvědčení, že postavení uprchlíka nebo osoby, která má nárok na doplňkovou ochranu, by mělo být na základě kritérií stanovených ve směrnici 2011/95 přiznáno uvedenému žadateli z důvodů, kterých se dovolává na podporu své žádosti, a zruší-li uvedený soud rozhodnutí správního nebo kvazisoudního orgánu, kterým byla tato žádost zamítnuta, a vrátí věc tomuto orgánu, daný orgán je s výhradou toho, že nastanou skutkové nebo právní okolnosti objektivně vyžadující nové aktualizované posouzení, vázán tímto soudním rozhodnutím a důvody, na nichž je dané rozhodnutí

založeno. V rámci takového vrácení věci tedy uvedený orgán již nemá diskreční pravomoc, pokud jde o rozhodnutí přiznat či nepřiznat požadovanou ochranu ve světle důvodů, které se shodují s důvody předloženými uvedenému soudu, jinak by čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny, jakož i články 13 a 18 směrnice 2011/95 byly zbaveny veškerého užitečného účinku.

- 67 V projednávané věci se předkládající soud táže, zda v případě, že takový správní nebo kvazisoudní orgán, kterému byla věc vrácena, nevyhoví jeho zrušovacímu rozsudku a žadatel o mezinárodní ochranu k němu podá opravný prostředek proti rozhodnutí tohoto orgánu, kterým bylo opět zamítnuto přiznání takové ochrany, aniž byl na podporu tohoto zamítnutí uveden důvod pro vyloučení, který se mezitím objevil, nebo nové skutkové nebo právní okolnosti vyžadující nové posouzení, má na základě unijního práva pravomoc nahradit svým vlastním rozhodnutím rozhodnutí přistěhovaleckého úřadu a změnit jej tak, aby bylo v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a to navzdory vnitrostátní právní úpravě, která mu takový postup zakazuje.
- 68 Předkládající soud v tomto kontextu zdůrazňuje skutečnost, že na základě vnitrostátního práva nemá prostředky k tomu, aby zajistil, že bude vyhověno jeho rozsudku, neboť jedinou sankcí stanovenou tímto právem je neplatnost rozhodnutí přistěhovaleckého úřadu, což může vést k po sobě jdoucím zrušením správních rozhodnutí a opravným prostředkům, které mohou prodloužit stav právní nejistoty žadatele, jak v projednávané věci ilustruje případ A. Torubarova.
- 69 Jak vyplývá z bodů 54 a 59 tohoto rozsudku, je třeba v tomto ohledu uvést, že i když čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 neukládá členským státům povinnost svěřit pravomoc uvedenou v bodě 67 tohoto rozsudku soudům, které jsou příslušné rozhodovat o opravných prostředcích na základě tohoto ustanovení, nic to nemění na tom, že tyto členské státy jsou povinny zajistit v každém případě dodržování práva na účinnou právní ochranu, které je zakotveno v článku 47 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Lesoochránárske zoskupenie VLK, C-243/15, EU:C:2016:838, bod 65 a citovaná judikatura).
- 70 Porušení práv zakotvených v tomto ustanovení musí být posouzeno v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 102, a rozsudek ze dne 26. července 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, bod 41).
- 71 V projednávaném případě je třeba zdůraznit, že maďarská vláda na jednání před Soudním dvorem poukázala na nový správní řád, který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2018, tedy po dni podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Tento zákon podle ní zavádí určité postupy a určité prostředky, které mají správním soudům umožnit správní orgány přinutit, aby vyhověly jejich rozsudku. Tato vláda však rovněž zdůraznila, že tato legislativní změna se *ratione temporis* neuplatní na spor v původním řízení a že uvedené prostředky nemohou být každopádně uplatněny v oblasti mezinárodní ochrany, takže situace, ve které se nachází předkládající soud, a sice situace, kdy nemá žádný prostředek, kterým by mohl zajistit vyhovění svému rozsudku v této oblasti, zůstává beze změny.
- 72 Vnitrostátní právní předpisy, které vedou k takové situaci, však ve skutečnosti zbavují žadatele o mezinárodní ochranu účinného opravného prostředku ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 a jsou v rozporu s podstatou práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny, jelikož rozsudek soudu vydaný po posouzení, které bylo provedeno v souladu s požadavky uvedeného čl. 46 odst. 3 a na základě kterého uvedený soud rozhodl, že tento žadatel splňuje podmínky, které směrnice 2011/95 stanoví pro přiznání postavení uprchlíka nebo osoby, která má nárok na doplňkovou ochranu, zůstává neúčinný, pokud uvedený soud nedisponuje jakýmkoli prostředkem k tomu, aby zajistil vyhovění jeho rozsudku.
- 73 Za takových okolností by s požadavky vlastními samotné povaze unijního práva bylo neslučitelné jakékoli ustanovení vnitrostátního právního řádu nebo jakákoli legislativní, správní nebo soudní praxe, které by vedly ke snížení účinku unijního práva v důsledku skutečnosti, že by soudu příslušnému

k uplatňování tohoto práva byla upřena pravomoc učinit v samotném okamžiku jeho uplatnění vše, co je nezbytné k vyloučení použití ustanovení vnitrostátních právních předpisů představujících případně překážku plného účinku unijních norem majících přímý účinek, jako je čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 1978, *Simmenthal*, 106/77, EU:C:1978:49, bod 22, a rozsudek ze dne 24. června 2019, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, body 52 až 62).

- 74 Aby byla žadateli o mezinárodní ochranu zajištěna účinná právní ochrana ve smyslu článku 47 Listiny a v souladu se zásadou loajální spolupráce, která je zakotvena v čl. 4 odst. 3 SEU, tudíž vnitrostátnímu soudu, k němuž byl podán opravný prostředek, přísluší změnit rozhodnutí správního nebo kvazisoudního orgánu, v projednávaném případě přistěhovaleckého úřadu, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit toto rozhodnutí svým vlastním rozhodnutím o žádosti dotčeného o mezinárodní ochranu, přičemž v případě potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která mu takový postup zakazuje (obdobně viz rozsudek ze dne 5. června 2014, *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, bod 62).
- 75 Takový výklad čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny je nutný zaprvé z toho důvodu, že – jak vyplývá z bodu 50 tohoto rozsudku – splňuje-li žadatel o mezinárodní ochranu podmínky stanovené ve směrnici 2011/95 pro přiznání postavení uprchlíka nebo osoby, která má nárok na doplňkovou ochranu, jsou členské státy povinny přiznat mu uvedené postavení a nemají v tomto ohledu diskreční pravomoc, přičemž takové postavení může na základě čl. 14 odst. 1 a 4 a čl. 19 odst. 1 a 2 posledně uvedené směrnice přiznat mimo jiné soudní orgán.
- 76 Zadruhé, Soudní dvůr již sice rozhodl, že unijní normotvůrce přijetím směrnice 2013/32 nezamýšlel zavést žádné společné pravidlo, podle kterého by kvazisoudní nebo správní orgán uvedený v čl. 2 písm. f) této směrnice měl po zrušení svého původního rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu pozbýt příslušnosti (rozsudek ze dne 25. července 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 146), nic to však nemění na tom, že pokud uvedený orgán za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, nevyhověl rozsudku vnitrostátního soudu, k němuž byl podán opravný prostředek, přísluší uvedenému soudu změnit rozhodnutí tohoto orgánu a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím.
- 77 V projednávaném případě je proto třeba mít za to, že pokud – jak podle všeho vyplývá z údajů uvedených v předkládacím rozhodnutí – předkládající soud ve svém rozsudku ze dne 25. února 2017 s ohledem na veškeré relevantní skutkové a právní okolnosti skutečně provedl úplné a *ex nunc* posouzení „potřeby mezinárodní ochrany“ A. Torubarova na základě směrnice 2011/95, na základě kterého rozhodl, že taková ochrana mu musí být přiznána, avšak takový rozsudek nebyl přistěhovaleckým úřadem respektován, aniž dotčené rozhodnutí v tomto ohledu uvádí, že nastaly nové okolnosti vyžadující nové posouzení, což přísluší potvrdit předkládajícímu soudu, musí předkládající soud na základě čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny změnit dotčené rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o mezinárodní ochraně, která musí být A. Torubarovi přiznána na základě směrnice 2011/95, přičemž nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která mu takový postup zakazuje (obdobně viz rozsudek ze dne 17. dubna 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 79, a ze dne 5. června 2018, *Kolev a další*, C-612/15, EU:C:2018:392, bod 66).
- 78 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, kdy soud prvního stupně po provedení úplného a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností předložených žadatelem o mezinárodní ochranu konstatoval, že na základě kritérií stanovených ve směrnici 2011/95 musí být tomuto žadateli taková ochrana přiznána z důvodu, kterého se dovolává na podporu své žádosti, ale kdy správní nebo kvazisoudní orgán následně přijme protichůdné rozhodnutí, aniž za tímto účelem prokáže, že nastaly nové okolnosti odůvodňující nové posouzení potřeby mezinárodní ochrany uvedeného žadatele, musí uvedený soud

změnit toto rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž podle potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.

K nákladům řízení

- 79 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, kdy soud prvního stupně po provedení úplného a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností předložených žadatelem o mezinárodní ochranu konstatoval, že na základě kritérií stanovených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být tomuto žadateli taková ochrana přiznána z důvodu, kterého se dovolává na podporu své žádosti, ale kdy správní nebo kvazisoudní orgán následně přijme protichůdné rozhodnutí, aniž za tímto účelem prokáže, že nastaly nové okolnosti odůvodňující nové posouzení potřeby mezinárodní ochrany uvedeného žadatele, musí uvedený soud změnit toto rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž podle potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.

Podpisy